

Arrest

nr. 215 539 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 26 juni 2015.

1.2. Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging.

1.3. Op 1 februari 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

*naam : M. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : 14.04.1983
geboorteplaats : Ordzjonikidzevsoje
nationaliteit : Russische Federatie*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/01/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/12/2009 en 22/05/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

1.4. Bij arrestnr. 210 378 van 28 september 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd het beroep dat ingediend werd tegen de in punt 1.2 bedoelde beslissing verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 december 2018 werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst de verzoekende partij op de tweevoudige vaststelling dat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt door de Raad werd verworpen op 28 september 2018 en dat, na het tussenkomen van de thans bestreden beslissing, nog een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd genomen op 31 oktober 2018, die haar bij aangetekend schrijven van 7 november 2018 werd ter kennis gebracht op de door haar gekozen woonplaats. Gevraagd of zij in de gegeven omstandigheden nog een belang bij haar beroep behoudt, stelt de verzoekende partij dat dit het geval is indien tegen het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroepsmogelijkheid openstaat, maar dat zij zou moeten nakijken of de beroepstermijn reeds verstreken is. Voorts wijst ze nog op rechtspraak Raad van State volgens dewelke bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet gemotiveerd worden aangaande artikel 3 EVRM.”

Het blijkt dus uit het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft dat na het treffen van de bestreden bijlage 13quinquies, de verwerende partij een nieuwe bijlage 13quinquies getroffen heeft op 31 oktober 2018, die op 7 november 2018 via de post ter kennis werd gebracht op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Uit de databank van de Raad blijkt niet dat er thans een beroep werd aangetekend tegen de laatst getroffen bijlage 13quinquies van 31 oktober 2018. Dit houdt in dat het belang bij het beroep teloor is gegaan. Immers, indien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, kan de verwerende partij terugvallen op de bijlage 13quinquies van 31 oktober 2018 om desgevallend een gedwongen uitvoering ervan te regelen. Deze beslissing is immers definitief en uitvoerbaar. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting erop wijst dat rechtspraak van de Raad van State vereist dat bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet gemotiveerd worden aangaande artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat dit geen afbreuk doet aan het voormelde. Een grief over artikel 3 EVRM werd ontwikkeld in het derde middelonderdeel. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt de gevraagde vernietiging niet (RvS 29 april 1999, nr. 80.016). De verzoekende partij kan haar actueel belang bij huidig beroep dan ook niet steunen op het gegrond zien verklaren van een middelonderdeel.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA